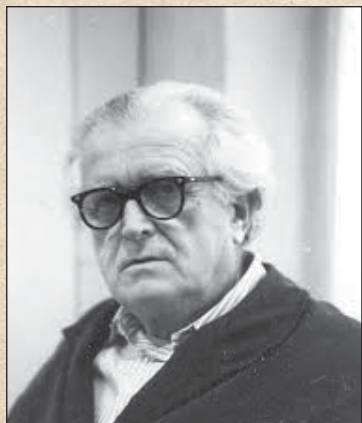

Jérôme René

(Nagyszentmiklós [ma Románia], 1910 –
Budapest, 1998)

Bedő-díjas erdőmérnök, az Országos Erdészeti Egyesület lapjának, Az Erdőnek, majd az Erdészeti Lapoknak évtizedeken át főmunkatársa, helyettes szerkesztője.

Erdőmérnöki oklevelét Sopronban szerezte meg 1934-ben. A végzés után először a Gödöllői Erdőigazgatóságon dolgozott, majd Tiszabogdányban (Kárpátalja) lett erdőgondnok. A keleti fronton katonáskodott a II. világháború alatt, majd Monostorapátiban lett erdőgondnok 1946-49 között. Innen került a Földművelésügyi Minisztériumba, majd az Országos Erdészeti Főigazgatóságra, ahol hosszú időn keresztül dolgozott különböző beosztásokban. Fő feladatköre az erdészek körében a szakmai ismeretek terjesztésének elősegítése volt. Ehhez kapcsolódott az a négy évtizedes szerkesztői, cikkírói, ismeretátadási tevékenység, amit társadalmi munkában *Az Erdő*, majd az eredeti nevét visszanyerő *Erdészeti Lapok* munkatársaként végzett. A lapnál 1954–79 között főmunkatársként, majd helyettes szerkesztőként, 1980–98 között, egészen haláláig ismét főmunkatársként tevékenykedett. Ilyen hosszú ideig még a lapalapító Divald Adolf sem volt az *Erdészeti Lapok* főmunkatársa, aki 28 éven keresztül viselte ezt a tisztséget. Rendkívül szerteágazó, több száz cikket tartalmazó munkássága a biológiai, műszaki fejlesztés hazai és nemzetközi eredményeinek ismertetésétől az egyesületi élet eseményeiről való tudósításig felölelte a korabeli erdőgazdálkodás, erdészet szinte minden területét, történéseit. Munkássága elismeréseként 1984-ben megkapta a Bedő-díjat.

Sírhelye: Jérôme René a Farkasréti temetőben nyugszik (801. parcella, 991. urnahely).

Keresztési Béla

(Kiskunfélegyháza, 1922. január 3. –
Budapest, 2001. január 15.)

Bedő-díjas erdőmérnök, az Országos Erdészeti Egyesület lapjának, Az Erdőnek 25 éven át szerkesztője, az Erdészeti Tudományos Intézet főigazgatója, a Magyar Tudományos Akadémia tagja

Erdőmérnöki oklevelét 1944-ben szerezte meg a budapesti Műegyetem soproni Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karán. 1946-tól 1949-ig a miskolci erdőgazdaság erdőrendezője volt, majd 1949-50-ben az Alföld-fásítás országos felügyelőszé-
gének titkáráként tevékenykedett. 1950 és 1953 között aspiránsként dolgozott a Leningrádi Erdészeti Akadémián. Hazatérését követően, 1953-ban az Országos Erdészeti Főigazgatóság főigazgató-helyettesévé nevezték ki, ahol fő feladata az erdőgazdálkodás és faipar fejlesztését célzó országos program kidolgozása és megvalósítása volt. 1960 és 1987 között az Erdészeti Tudományos Intézet munkáját irányította mint főigazgató. Ezt követően 1995-ös nyugdíjazásáig kutatóprofesszorként dolgozott tovább az intézetben. Elméleti és gyakorlati erdészeti érdeklődése homlokterében az általános erdőművelési kérdéseken túl az akácfa-nemesítés és -termesztés, az akácmezstermelés, az akácerdők nevelési és felújítási problémái álltak. Nevéhez fűződik nyolc jó faminőségű, egyszerismind a méhészet szolgáltatása is állítható akác fajta kinemesítése és a hazai erdőművelésbe való bevonása. Az erdőgazdálkodás fejlesztésére törekedve behatóan foglalkozott az erdővagyon gépesített, többcélú gazdasági hasznosításának lehetőségeivel, a jóléti erdőgazdálkodással, az erdőesztétikával és a parkerdőgazdálkodással is. Az Erdészeti Tudományos Intézet vezetőjeként megszervezte a nagytáji kutatóállomásokat, s a kutatóintézetet a nemzetközi erdészettudományi intézményhálózat és együttműködési programok aktív résztvevőjévé tette. Mintegy tizenöt általa írt vagy szerkesztett könyv mellett több mint kétszáz szakdolgozata jelent meg.

1954 és 1979 között negyed századig *Az Erdő*, 1960 és 1988 között az *Erdészeti Kutatások* című folyóiratok felelős szerkesztője volt. Rövid ideig az Országos Erdészeti Egyesület alelnöki tisztségét is betöltötte.

Sírhelye: Keresztési Béla sírja a Farkasréti temetőben található (7/9. parcella 1-39 sírhely).